

ringen, og det gør Folketinget heller ikke, hvis den danske Nationalbank ændrer på renten. Hvis jeg ville slippe nemmere om ved tingene, kunne jeg jo hviske nationalbankdirektøren i øret, at vi havde brug for, at renten blev hævet 1 pct. Så var vi fri for at lave en stram finanslov.

Men sådan hænger verden jo heldigvis ikke sammen. Derfor er der ikke nogen smutveje, og der er jo ikke nogen landes regeringer, der bruger nationalbankerne til at føre en pengepolitik, som gør, at de slipper nemmere finanspolitisk. De tider er forbi, euro eller ej.

Frank Dahlgaard (UP):

Så forstår jeg ikke en lyd af det, som bl.a. dagbladet Børsen skrev mandag den 8. november i år, hvor det skrev, at flere lande mener, at de har fået den forkerte medicin i forbindelse med Den Europæiske Centralbanks renteforhøjelse. De skriver, at det faktisk kun var Frankrig, Belgien og Luxembourg, som følte, at renteforhøjelsen passede til deres forhold, mens der var en voldsom kritik fra bl.a. Spaniens økonomiminister, fra økonomer i Tyskland, hvor det bestemt heller ikke var velkomment, at renten sættes op, fra Østrigs finansminister og altså allersænest i dagbladet Børsen 18. november i år, hvor det er Finlands statsminister, som i et indlæg åbent kritiserer Den Europæiske Centralbanks rentepolitik.

Det er jo ikke nogen fantastisk succes, som i hvert tilfælde disse mennesker føler der er omkring det her, og det er ikke udtryk for, at den fælles, ensartede penge/rentepolitik passer ind i de forskellige lande, som er i vidt forskellige situationer.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu vil jeg naturligvis gerne kvittere for ministerens takketal, men dog sige, at det er jo den form for tak, som man ikke kan tåle alt for meget af i længden.

Så vil jeg godt bede ministeren om egentlig at få et svar på det, jeg spurgte om, for jeg tror slet ikke rigtig, det har været inde i regeringens overvejelser, og det er også helt i orden, for det er noget, som sikkert ikke ret mange på forhånd har gjort sig forestillinger om, da de konstruerede euroen.

Det, at et land ikke længere kan tilpasse sin valuta og så bliver tvunget til den hårde økonomiske politik, som ministeren var inde på, gør jo, at folk så bliver nødt til at flytte fra det

land og så derhen, hvor der er fremgang og vækst og ikke nedskæringer og afskedigelser på de offentlige budgetter.

Det har vi set virkningen af i USA, for det giver disse enorme folkevandringer på tværs af kontinentet og disse enorme næsten eksplosive byudviklinger, som vi ser i visse byer, Houston, Miami nævnte jeg som eksempler.

Jeg er indstillet på, at ministeren selvfølgelig ikke kan besvare så omfattende et problemkompleks her i spørgetiden i dag, så jeg vil bare bede om, at vi får en redegørelse for den problemstilling, for jeg tror, at den er enormt væsentlig i diskussionen.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg skal ikke kommentere eller give karakterer til de ministercitater, som hr. Frank Dahlgaard henviser til i Børsen fra den 8. november i år.

I stedet for vil jeg henvise til den artikel, som tidligere vismand, professor Torben M. Andersen, skriver i dag i Politiken, som er en ganske god beskrivelse af, hvordan den korte rente og den lange rente hænger sammen. Det, der er sket, er jo, at når ECB hæver sin korte rente her for nogle uger siden, så er det jo forventet af markedet for at forebygge en inflationsstigning, som er på vej. Vi har også set af de seneste tal fra euroområdet, at inflationen er svagt stigende. Derfor er det jo et forsøg på at have en stabil udvikling. Hvad slår det ud på? Det slår ud på den lange rente. Den lange rente er faldet i euroområdet, hvilket er et fantastisk beskæftigelsesfremmende skridt, fordi det er den lange rente, der er investeringsrenten. Det er den, man bruger, når man investerer i nye arbejdspladser. Så der er jo sund fornuft i markedet.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jamen jeg synes ikke, der er så stort et problem, men jeg vil meget gerne bidrage med en redegørelse.

Sådan som jeg hører hr. Keld Albrechtsen, bliver der sat spørgsmålstejn fra Enhedslistens side ved værdien af mobilitet på arbejdsmarkedet. Det er jo et problem, hvis der er en virksomhed, der lukker i Århus, og de metalarbejdere, der bliver ledige der, ikke vil flytte til en arbejdsplads, der eksempelvis bliver oprettet i Esbjerg. Altså der må jo være en mobilitet inden for et vist område. Det er ikke mit indtryk, at den mobilitet er så massiv, som hr. Keld Albrechtsen beskriver den, mellem europæiske lande, og det tror jeg heller ikke den bliver.